

NJË DITË E KA DHE KORBI

Erdhi një korb te dheu i butë nën shkrepë.
ai s’dinte me ndjekun vallet e pllumbave
palë e palë nën hijen e ullive.
E u ruente mos me lshuemun za
mes gazullimit të përgjithshëm
për mos prishë
ritmin e flatrave ndër valle.
Kur te e vona pllumbat kthyen në banesa,
e ndieu vehten korbi pllumb në shpirt.

Analiza metrike:

Poezia “Një ditë e ka dhe Korbi” është shkruar në një monokolonë të shkurtër dhe përbëhet nga nëntë vargje. Vargjet ndryshojnë për nga numri i rrokjeve. Ata janë përgjithësisht nëntë, dymbëdhjetë ose trembëdhjetë rrokësh. Rimat nuk janë të dukshme nga vargu në varg, por poezia përshkohet nga ritmi, melodia dhe muzikaliteti.

Figurat stilistikore:

- dheu i butë- **epitet**, për të shprehur karakterin e dheut, që ka të bëjë me atë çfarë korbi kërkon të ndiejë
- pllumbat, ulliri- **simbol** i harmonisë së paqte për të përfaqësuar të mirën, prej së cilës shpresa e ndryshimit për korbin
- E u ruente mos me lshuemunza/ mes gazullimit të përgjithshëm/ për mos prishë/ ritmin e flatrave ndër valle- është përdorur dukshëm **inversioni** për të krijuar efekte të veçanta ritmiko-muzikore, në mungesë të rimave

- e ndieu vehten korbi pllumb në shpirt- **metaforë**, për të shprehur ndryshimin pozitiv të korbit

KORBI

Fluturonte korbi npër qiell,
npër qiell, përmbi shkambij
shkonte e vinte rrotull
e shikonte kodra e lugina
as po e gjente kund ndoj krue
me e shue etjen e madhe.
Para shpije, kres do arrave,
pau një lugë me ujë
ku bagtija pijshin n'mbrame
kur ktheshin prej malit.
Sillej korbi rrotull:
a m'u ulë a mos m'u ulë?
Atje njerëzit janë në petka
të leshta e me zjarm,
me zjarm në votër e me armë!
Asi njeri kishte ngranë
paresh atje në gërmadhë,
nën curr kufomë të humbun.
Syt e njerit tri herë e zmbrapen,
syt e njerit pa dritë e të hapun.
Porse uja në fund e mujti
e n'trup të vdekunit u shujtue.
A m'u ulë a mos m'u ulë?
Mblodhi krahët e u ba i vogël

e për ajr teposhtë u rrotullue.
Por në zgur ma fort e digjte
dishka si prush e shpuzë
sa më tepër afrohej kah toka.
E kur preku një lis,
n'shkullojë iu ngja se shkeli
e pendlat i morën flakë.
Iku korbi në qiell
si rrëfe nëpër re.
Nëpër re e megjull sillej
me fletë të zgjatuna sa dy qetha
tue l'mue ajrin kadalë
me i freskue mishin e ndezun
për nën pupla e n'mullzë.
S'mujte korbi me pyetë vehten:
po un tokës shka i kam vjedhë?
S'mujte korbi me ndie tjetër
në zemër të zezë vetëm frigë.
Sillej shpendi nëpër frymë
me lëvizje të vdekuna:
vrente tokën me sy shkrumbi
në luhatje, si n'pasqyrë,
tue qitë shkëndija e tym
dhe qiella dhe dielli iu erren.
Mbas dy ditsh në mal,
mbi një rrasë t'vetmueme
e kanë gjetë barijt një korb
me krahë t'shtrimë e përcëllue,
me krye të bam thëngjill.

.....

Koment krahasues i poezisë “Korbi” dhe “Një ditë e ka dhe Korbi”

Të dyja poezitë janë të autorit Martin Camaj. E para i përket periudhës klasike, pra mbështetet te folklori, kurse e dyta i përket periudhës moderne dhe është më e sofistikuar. Të dyja janë të shkruara në monokolonë, kanë mungesë rime dhe kanë për subjekt korbin.

Sipas këndvështrimit të poezisë “Korbi”, korbi është shpendi i paradënuar për tu ushqyer me kufoma, për të mos zbritur në tokë dhe i dënuar me shkrumbim. Pra, e keqja që ai ka bërë duhet ndëshkuar me të keqe. Këtu autori na vjen me mesazhin e dhimbjes për të keqen, që e ka fundin më të zi se jetën.

Ndërkohë, në poezinë e dytë, Camaj na vjen me një tjetër këndvështrim. Ai trajton një tjetër lloj të keqeje, e cila e kupton veten e saj dhe kërkon të ndryshojë. Këtu korbi është shpendi i bardhë në shpirt, që e meriton një shans të dytë. Pra, të keqes duhet t’i përgjigjemi me të mirë dhe na vjen mesazhi i qartë, që shpresa e ndryshimit vjen prej të mirës.